

хаила III. Двамата царе се доближили и преднитѣ имъ войски започнали да се биятъ. Ала скоро тѣ видѣли, че отъ тази война нѣма никой да има полза, а напраздно ще избиватъ войницитѣ си. Затова тѣ подкачили разговоръ за сигуренъ и траенъ миръ.

Царь Борисъ казалъ, че желае миръ, но Византия трѣбва да признае за български всички земи въ Македония, въ Албания и въ Тесалия, дето славянскитѣ племена искали да се присъединятъ къмъ братята си славяни въ България. Византийскитъ императоръ отговорилъ, че ще признае за български земитѣ въ Македония и частъ въ Албания (по долината на рѣка Деволъ), но иска отъ Бориса да се покрѣсти въ християнската вѣра и той (Михаилъ) да му стане кръстникъ. Борисъ се съгласилъ. На следната година (865) трима Борисови боляри стигнали въ Цариградъ да подпишатъ договора за миръ и за кръщение.

Въ цариградскитѣ императорски дворци били приети съ радостъ Борисовитѣ пратеници. Начело на пратеницитѣ стоялъ единъ великъ боляръ, който знаелъ много чужди езици. Мирниятъ договоръ билъ подписанъ. Въ него се казвало, че Македония става българска земя, че Борисъ ще се покрѣсти и че за-напредъ ще има миръ между Византия и България за общо добро на дветѣ държави. Българскитѣ посланици подписали договора.

Подиръ това императорътъ имъ казалъ:

— Да бжда сигуренъ, че и вашиятъ царъ приема договора, то, като първа добра стѣпка, покрѣстете се вие, докато сте тука при насъ. Пратеницитѣ се съгласили. Императорскитѣ дворци били близо до църквата св. София. Въ тая църква българскитѣ